Tänk på framtiden.

En uppmaning till västerns farmare.

För att hålla jämna steg med den växande handelsomsättningen och skaffa kapital för utveckling af affärerna, kommer en stor stock aktier af Grain Growers' Grain Company att säljas inom de närmaste få månaderna. Genom den ställning Grain Growers Grain Co. f. n. intager, och med de erbjudna priserna, komma de utsläppta aktierna att hastigt gå åt. Om de utbjö.los till allmänheten utan all inskränkning till antalet,så enhvar kunde få huru många som hälst, skulle de inom en myeket kort tid blifva försålda. Men, då bolaget bildades, fastställdes klokt nog, att endast farmare fingo köpa. Detta för att häfda farmarnas rättigheter och förhindra, att främmande inflytande kunde ruinera bolaget.

Om detta bolag nu skall växa och utföra allt det arbete, vi hoppas det skall göra, måste det ha mera kapital. Detta kapital måste också, enligt stadgarna, härröra sig från farmarna. Grain Growers' Grain Company bör blifva Farmarnas Eget Bolag. Det kommer att bli, hvad man gör det till.

Bolagets ställning.

Grain Growers' Grain Company gör storartade framsteg och det står på en sund finanaiell basis. Detta framgår af en öfversikt af dess affärer allt sedan dess startande i sept. 1906:

	1906-07	1907-08	1908-09	1909-10
Bush. spanm. i kom.	2,500,000	5,000,000	7,500,000	16,400,000
Bush. spanm. exporterad			2,000,000	6,000,000
Sålda aktier	1,853	2,932	7,558	14,131
Inbetaldt kapital	$11,795.00	$20,385.00	$120,708.00	$292,957.53
Vinst	790.54	30,190.24	52,902.08	95,062.78

Af dessa siffror framgår, att affärernas omfång nästan fördubblats för hvarje år, samt att bolaget har redan kunnat förtjäna en stor vinst. Trots mindre gynsam skörd har detta haft i kommissionen detta år mera spanmål än förut. Att skaffa kapital till att möta denna enorma utveckling, är just en af orsakerna till att bolaget nu önskar sälja så många aktier som möjligt.

En stor Kvarn nödvändig.

Således, så snart som tillräckligt kapital kan hopbringas, skall bolaget börja med kvarnaffärer. För fyra år sedan organiserade västerns farmare the Grain Growers' Grain Company och slogo sig på spanmålskommissionsaffärer i afsikt att förbättra villkoren å marknaden samt att komma så myeket som möjligt nära värdet af spanmålen. Ingen kan också förneka, att bolaget har uppnått detta ändamål och försäkrat sig om ett pris, närmande sig spanmålens värde. Men det är ännu ofta en stor skillnad mellan priset å spanmålen och dess verkliga värde, i synnerhet å de lägre graderna. Det pris farmaren betalar för sitt mjöl och sina hafregryn står ej i någon proportion med det pris, som betalas honom för den sålda spanmålen. Mången tror, och det med rätta, att en stor mjöl- och grynkvarn skall utjämna denna stora disproportion mellan priserna å hvete samt å mjöl samt höja priserna å spanmålen för farmarna. Detta är ett viktigt skäl, hvarföre bolaget bör understödjas och kapital anskaffas.

Billigare virke.

Äfven en annan plan har bolaget, nämligen att skaffa sina aktieägare billigare virke. Detta är en fördel, hvaraf farmarne måste önska begagna sig. Hvarföre skall farmaren betala ett sådant högt pris för sitt virke? Jo, emedan tillförseln kontrolleras af ett monopol och han kan icke köpa en fot, men mindre kommer genom timmertrusten. Grain Growers' Grain Company tänker nu köpa sitt eget skogsområde och endast för köpe- och afverkningspriset stå sina aktieägare till tjänst. Detta betyder minskade utgifter å farmen och farmåden blir i stånd att skaffa sig bättre hus, hvarföre hans aktier knappast kunna värderas i dollars och cents.

Se där två af de planer till utveckling, hvilka bolaget hoppas kunna realisera, så snart tillräckligt kapital tecknats. Å många andra områden, kan den kooperativa idén med fördel användas och skall upptagas, så snart ett tillräckligt antal farmare befinnas villiga att samverka och teckna nödigt kapital. Det är ett obegränsadt område för kooperation, som finnes för västerns farmare.

Bolagets ändamål.

Som förut nämts, var meningen med startandet af the Grain Growers' Grain Company, att förskaffa dess aktieägare högre priser för, hvad de sålde, och sätta dem i tillfälle att köpa sina förnödenheter för produktionsvärdet och icke att få en så stor penningevinst å aktierna. Samtidigt har det dock alltid varit en god utdelning, lika god som vid andra lika säkra penningeplaceringar.

Sedan en ganska god ränta utdetalats, lägges resten af vinsten till kapitalet, hvarigenom aktiernas värde ökas och sättes bolaget i stånd att köpa och sälja efter allt större måttstock. Aktieägarna göra på detta sätt en större besparing, än de å annat håll kunnat.

Under de fyra år bolaget varit i verksamhet, har det i så hög grad förbättrat spanmålsmarknaden, att farmaren nu får $25 till $50 per vagn mera för sin spanmål, än han för fä år sedan kunde få.

Genom att börja kvarnaffärer, kan det höja priset å spanmålen, så det ännu mer närmar sig dess verkliga värde samt på samma gång nerbringa mjölpriserna;

genom att börja virkesaffärer, sätter det farmaren i stånd att göra en stor besparing vid hvarje fot virke han köper.

En säker penningeplacering.

The Grain Growers' Grain Company är ett aktiebolag, så att ingen kan svara för mera än han tecknat, d. v. s. $25, $50, $75 eller $100; beroende på, om han har en, två, tre eller fyra aktier.

Bolaget står nu fast och gör stora framsteg samt — enligt hvad förut visats — gifver god afkastning. Alla paragrafer i bolagsstadgan ha formulerats så, att de skola skydda aktieägarnes intressen och gifva en garanti för, att bolaget alltid skall förbli en farmares kooperativa förening. Hvarje farmare, som har något i banken, borde därför köpa aktier. Han får då två eller tre gånger så stor ränta å sina pengar, och räntan räknas från juni 1910. Hans aktie ökar till värdet och, framför allt, han bidrar att utveckla ett bolag, som sparar åt honom hundratals dollars vid köpen och försäljningarna.

Nu är tiden inne för aktieköp.

Aktierna utbjudas ännu till parikurs, $25,00 per styck, då de i själfva verket äro värda $30.00. Under de senaste två åren ha $50,000.00 kunnat läggas till kapitalet. Säkert komma aktieägarne inom kort att höja priset. Därföre önska vi, att nu så många farmare som möjligt sluta sig till bolaget. Ehuru fördelarna af detta bolag hittills alltid utnyttjats lika af aktieägare och icke aktieägare, utgör detta icke någon garanti för, att så kommer att fortfara. Då bolaget förser sina aktieägare med virke och andra förnödenheter för produktionspriset, önskar hvarje farmare bli aktieägare. Därföre är nu tiden inne att köpa aktier. Å de pengar, som nu betalas å aktierna, beräknas ränta från 1 juli 1910. Ränta utdelas å inbetaladt belopp. Hela det tecknade aktiebeloppet skall betalas på en gång, men, om tecknaren icke är i den ställningen, att han kan betala det fulla beloppet, får han betala genast $7.50 per aktie samt det resterande priset, följande höst efter skörden. Hvarje farmare, som är intresserad i denna kooperativa rörelse och anser det vara möjligt att därigenom förbättra sin ställning och spara pengar, måste genast teckna sig för aktier. Vidare upplysningar meddelas på begäran skriftligen af bolagets kontor i Winnipeg.

God kvalitee,
Godt förtroende.

Den enda rätta affärsmetoden.
Köp Edra julklappar i
Winnipegs smarta mäns ekiperingsaffär

Säkerligen skola då era vänner gifva sin stora komplimang åt er goda smak och omdöme.

Att här uppräkna alla saker, som vi sälja i vår butik, tillåter icke ett begränsadt utrymme. Vi ha hundratals stiliga presenter för er för priser från 50 cents och högre.

STILES & HUMPHRIES LTD.

261 Portage Ave. 480 Main St.

WINNIPEG'S SMART MEN'S WEAR SHOP.

I sista minuten.

Skiss af **Anna Wahlenberg**.

Fastän september redan var inne hade revisor Wetterstad ännu inte flyttat in till staden. Och orsaken därtill låg i de intressanta dagliga schackpartierna, som afspelades mellan honom och hans granne, kapten Almström. Man turade om att gå till hvarann, men hälst gick revisorn till kaptenen, ty i dennes ombonade villa, som beboddes året om, rådde onekligen större trefnad än i hans egen.

De två änklingarna voro båda änklingar, men under det Wetterstad blott hade en beskedlig men litet enkel hushållerska, som vårdade hans och hans elfvaårige dotters hem, hade kaptenen anförtrott sitt hus och sina två barn åt sin egen syster. Och när revisorn gick till rätta med sig själf måste han erkänna att det kanske var denna dam ännu mer än schackpartierna, som höll honom kvar på landet. Det var angenämt att åter känna sig under hägnet af en jämförelsevis ung och tilldragande kvinna, därtill som hon rätt tydligt favoriserade honom.

Hans smak i fråga om mat och dryck utspionerades och tillfredsställdes. Den bästa stolen sattes fram åt honom. Han hade egen kaffekopp, eget glas, egen servettring alldeles som om han vore hemma hos sig. Och medan han och kaptenen spelade satt fröken Adéle Almström bredvid med sitt handarbete, följde intresserad spellyckan och placerade ständigt sina sympatier på Wetterstads sida.

På sista tiden hade också hans fantasi haft myeket att syssla med henne. Han föreställde sig henne gående omkring i hans eget hem ordnande allt med sina vana händer. Han såg sig själf som det förnämsta föremålet för hennes omsorger. Och det var en särdeles angenämt syn, som dock tyvärr följdes af ett obehagets sting, ty på samma gång måste han alltid tänka på ett par allvarliga och frågande ögon, som tillhörde hans lilla dotter, Malin.

Det var underligt att hon aldrig kom på förtrolig fot med fröken Adéle. Denna var alltid myeket vänlig emot henne, smekte henne, talade aldrig till henen utan ett leende och gaf henne ofta små presenter.

Men ingenting hjälpte. Malin återgäldade icke på något sätt denna vänlighet. Ja, det tycktes nästan som om hon alls icke trifdes där i huset. Bäst man trodde henne upptagen af någon lek med de andra barnen, Edvin och Andrea, kom hon springande och ställde sig att hänga vid sin fars stol. Och då han under hemvägen frågade henne hvarför hon öfvergifvit kamraterna, svarade hon att det inte var roligt att leka med dem. De voro så rädda för allting. Inte tordes de det, och inte det, och inte det. Och att bara hålla på att styra med trädgårdslanden eller spela kroeket eller samla snäckor, som de voro så förtjusta i, blef henne för enformigt.

På förmiddagarna, då revisorn var i staden föll det henne häller aldrig in att söka upp Edvin och Andrea. Men det besynnerliga var, att hon utan några invändningar följde sin far till den Almströmska villan så ofta han än föreslog det.

Ibland undrade revisorn om hon vaktade på honom. Kunde någon ha satt i henne historier om elaka styfmödrar och inbillat henne att hon var i fara?

Den gjorde honom otålig, den där frågande, allvarliga blicken i hennes gråblå ögon. Man hade väl också hört talas om styfmödrar, som blifvit lika goda och ömma som verkliga mödrar. Och att Adéle skulle kunna bli en sådan god mor, var han öfvertygad om. Hon var hjärtlig och omtänksam, det syntes ju på hennes sätt mot både honom och Malin. Hon kunde konsten att göra ett hem angenämt. Och hon förstod sig också på att uppfostra barn, det märktes på Edvin och Andrea, som voro så artiga, belefvade och lydiga man kunde önska sig.

Flera gånger hade han också varit nära att göra det viktiga spörsmål, som skulle förändra hela hans lif. Men så hade han ändå inte kommit sig för. Han var en betänksam man, revisor Wetterstad. Och på det sättet gick tiden.

En lördag kom han emellertid hem från staden med föresatsen att nu eller aldrig skulle han tala. Och han gjorde sig räkning på ett godt tillfälle, ty på lördagseftermiddagarna var kaptenen alltid upptagen med några slags räkenskaper och brukade ofta låta schackbordet vänta.

Då revisorn och Malin i god tid kommo till villan funno de också myeket riktigt Adéle ensam på verandan. Kaptenen var upptagen, och barnen voro ute och botaniserade.

— Men de skulle inte gå längre än till stora eken i hagen, — sade fröken Adéle, under det hon moderligt strök Malin öfver kinden och slätade ut hennes hårrosett. — Så om du går dit ned, hittar du dem nog strax, lilla Malin.

Malin såg så tveksam ut som om hon alls inte hade någon lust att gå, och sedan hon lämnat verandan, vände hon sig om mot fadern. Men då han uppmanande nickade åt henne fortsatte hon sin väg och var ändtligen försvunnen bakom husknuten.

Nu voro de ensamma. Och en viss försagdhet intog dem, liksom kände de båda stundens vikt och betydelse.

Wetterstad undrade, om inte Adéle hade väntat honom, om hon inte med flit skickat bort barnen så långt aft Malin, som naturligtvis skulle uppsöka dem, inte så snart skulle kunna komma och störa edm. Och hade hon inte klädt sig särskildt fin denna eftermiddag? Den ljusa blusen, garnerad med sidenband i kjolens gröna färg, klädde henne och blottade med sin lilla urringning och sina halfkorta ärmar en hals och ett par armar, som verkligen voro myeket vackra och hvithyllta. Och håret var friseradt och uppsatt på ett nytt sätt, som gaf en fördelaktig skuggning åt ansiktet. Hon såg sannerligen ovanligt bra ut i dag, och mera lik en ung flicka än han sett henne förut.

— Almström har visst myeket att göra i dag, — anmärkte han sedan han uttömt ämnena om väderleken och årsväxten. Han hade! itet svårt för att finna en passande början till hvad han egentligen ville säga.

— Ja, det blir kanske för långt för revisorn att vänta. Ska jag gå och höra om han kan komma, — frågade Adéle och reste sig till hälften ur stolen.

— Nej, för all del!

Han flyttade sig förskräckt närmare intill henne och lade handen på hennes arm för att få henne att sätta sig ned igen.

— Jag har det så bra jag kan ha det, — tillade han, — om jag bara får sitta här och hålla fröken sällskap.

— Så gärna, om det inte blir för långsamt.

Hon smålog litet kokett, lade hufvudet på sned med en barnslig rörelse och såg på honom från sidan.

— För långsamt! Om jag fick sitta här hela kvällen skulle det inte kunna bli långsamt.

Hans arm hade blifvit liggande på karmen till henes stol, och han lekte nu med hennes virkgarn, lindade det kring fingrarna och drog upp det igen.

— Vet ni, fröken Adéle hvad jag har tänkt...? Det är en fantasi, men jag ville så gärna, att den skulle bli verklighet. Kan ni gissat?

— Nej, sade Adéle litet lågt och med blicken på sitt arbete. Men händerna, som höllo det, hade blifvit ostadiga.

— Jag ville, att vi finge sitta så här hemma hos mig. Jag ville...

Han afbröt sig. Gärdsplanens sand hade knastrat under lätta fötter, och nu kom Malin framspringande om husknuten.

— Jag kunde inte hitta dem, — sade hon. — Jag ropade, men de svarade inte.

Adéles ansikte hade blifvit rödt, och i detta ögonblick såg hon alls icke vänligt på Malin, som skyndade upp på verandan till sin far.

— Då giek du väl inte långt in i hagen, — sade han.

Och Malin måste medge det. Hon var rädd att där kunde finnas kor. Men när Adéle försäkrade, att där inte fanns några kor och till yttermera säkerhet ville skicka husjungfrun med henne för att leta reda på de andra barnen, tryckte hon sig bara närmare intill fadern.

Nej, hon ville inte gå dit mera.Hon tyckte inte om att botanisera. Hon ville vara här hos pappa. Och hon kröp upp i hans knä. Och där satt hon. Ingen möjlighet att bli af med henne utan gråt oc htandagnisslan, och stämningen var ju i alla fall förstörd.

Den halftimma, som förflöt innan kaptenen visade sig, tillbringades under trögt kallprat, och så fort schackpartiet var utspelat tog revisorn sin lilla dotter vid handen och vandrade hemåt.

Då de hunnit ett godt stycke från villan slog Malin upp sina uttrycksfulla ögon emot honom.

— Pappa, — sade hon så tyst, som om hon fruktat att någon kunde höra det, — söta pappa, får vi fara in till sta n. Jag längtar så.

Fadern svarade undvikande och nervöst. Han kände sig verkligen förargad på Malin för hennes dumma nyekers skull. Det var tydligt att hon hyste aversion mot hela Almströmska familjen. Men inte kunde man väl rätta sig efter ett elfvaårigt barns ogrundade motvilja och oresonliga instinkter.

Och de gingo vägen framåt utan att vidare byta ett ord.

— — — — — — — —

Vid tiotiden på söndagsmorgonen begaf sig Wetterstad ut på en promenad. Det kunde ju hända att han mötte fröken Adéle, ty han visste att äfven hon brukade göra promenader. Men Malen tog han inte med. Hon var litet för besvärlig.

Längs foten af den furuklädda åsen slingrade sig den vackra strandvägen, här och där kantad med albuskar, som badade sina rötter i de plaskande vågorna, och revisorn följde den framåt med raska steg, ty fastän en strålande sol stod på himmelen var vädret rätt kyligt. Det tycktes häller inte ha frestat folk till några spatserturer. Han giek där rätt länge utan att se till en lefvande varelse. Men slutligen varseblef han dock en liten figur, som sprang fram och tillbaka nere vid stranden och fann snart att det var den lilla nioåringen, Edvin Almström.

Men han såg något besynnerlig ut i afseende på sin toalett. Hela öfverkroppen var bar och byxorna måste han hålla i med bägge händerna för att de inte skulle öfverge honom.

När revisorn skådade sig omkring upptäckte han emellertid utan svårighet de felande plaggen. Skjortan hängde på tork på en algren, lifstycket på en annan, och vid sjökanten låg Andrea, som var två år äldre än brodern, och tvättade af alla krafter på någonting, som såg ut som en hvit flanellblus.

— Hvad har ni för er för slag, barn — frågade revisorn något skarpt, ty situationen såg en smula egendomlig ut.

— Vi har letat snäckor, — upplyste Andrea, — men så föll Edvin framstupa och blef våt och fick grönsmörja på sig.

— Ja, men jag fick en så'n stilig snäcka. Andrea säger att de skulle ge tio kronor för den på riksmuseum, — inföll Advin, i det han tog upp en handfull grönslemmiga snäckor ur byxfiekan och räckte fram till beskådande en, som var skär till färgen och som revisorn tyckte sig ha sett maken till rätt ofta i sitt lif.

Andrea tittade också upp helt leende och stolt för att iakttaga den förvåning, som det märkliga fyndet måste förorsaka. Men så erinrade hon sig sina systerliga plikter.

— Nej, spring, Edvin, spring, — ropade hon, — annars förkyler du dig.

Nu fann emellertid revisorn det vara tid att ingripa.

— Spring hällre hem, bägge två. Och det genast — sade han.

Men ingen af dem rörde sig.

— Vi törs inte för faster. Hon blir så ond för att Edvin blött ner sig. — sade Andrea till sist med en skygg blick.

— Det tror jag inte!

Wetterstads röst lät så barsk då han sade det, att barnen helt förskrämda tittade upp på honom. Och då han tog ned klädesplaggen från algrenarna, kastade dem åt ägaren och befallde honom och systern att skynda sig hem med detsamma, vågade de inte annat än att hals öfver hufvud ge sig i väg.

Revisorn stod kvar och såg efter dem tills de försvunnit ur sikte. Då tog han ett språng uppåt skogsåsen och slog in på en gångstig, som med några meters mellanrum följde strandvägen, och af hvilken man brukade begagna sig vid högvatten, då den lägre vägen var öfversvämmad. Han ille osedd öfvertyga sig om att barnen ofördröjligen begafvo sig hem till villan. Det där pratet om att de voro rädda för fastern och inte vågade gå hem förrän kläderna torkats och rengjorts, var det väl ingen mening i, men det oroade honom ända på ett obehagligt sätt.

Till en början såg han heller icke en skymt af Edvin och Andrea, men plötsligt hörde han deras röster, och då han kikade ned mellan trädstammarna upptäcke han dem i fullkomlig samma situation som nyss. Edvin sprang halfnaken fram och tillbaka. Skjortan och lifstycket hängde på hvar sin gren, och vid sjökanten låg Andrea och gnodde flitigt på blusens grönsmörjefläckar, som voro lika envisa med att vilja sitta kvar, som hon med få bort dem.

Revisorn tog ett par steg fram mellan träden för att gå ned och ännu en gång hålla räfst med de trilskna ungdomarna med hejdade sig i detsamma, ty vid vägkröken skymtade en grön kjol med tillhörande promenadkofta.

Där var Adéle. Nu kunde hon själf taga reda på sin brorsbarn. Han drog sig tillbaka igen men aflägsnade sig dock icke. Det frestade honom för myeket att se huruvida Andrea skulle få rätt i sitt påstående att fastern skulle bli så ond.

Nu hade Adele hunnit framom kröken. Nu upptäckte hon barnen, kastade full af indignation upp hufvudet ach var med några steg bredvid dem.

— Hvad vill det här säga? Har ni fallit i sjön?

Andrea hade rest sig upp, och bägge de små brottslingarna stodo där alldeles handfallna och redogjorde stammande för hvad som tilldragit sig. Hen de hunno icke sluta, innan Adele ryckte blusen ur Andreas händer och bredde ut den.

— Jo, det ér skönt, — utbrast hon. — Totalt förstörd! Här får man gå och fikta från morgon till kväll för att hålla er hela och rena. Och det första ni gör när ni fått på er — snyggt är att gå och smörja ner er, så man ska få dubbelt besvär. Att ni inte skäms! — Och se på byxorna då! De är ju likadana.

Ed vinsboyrxx emfwyp mfwypp

Edvins byxor voro verkligen inte ett grand finare än blusen, fastän hvarken han eller Andreas sett det förrän nu. Med Adele hade skarförrän nu. Med Adele hade skarpare blick än de för grönsmörjans broderier.

— Och hvad är det du har i fiekorna?

Fiekorna voro stinna af snäckor, appblandade med grönsmörja, och Edvin måste plocka upp alla dessa rikedomar och lägga dem i en hög på marken. Men vänstra handen höll han väl knuten, för i den låg den oförlikneliga skära snäckan.

— Kasta ut det där skräpet i sjön, och det på ögonblicket, — befallde fastern.

Edvin satte till lipen och bad för sina kära skatter. Men det hjälpte inte. De måste ut i vattnet allesamtans.

— Är det nu slut, — frågade Adele.

Gossen mumlade något, som inte hördes.

— Hvad är det du har i handen där bakom ryggen? Får jag se.

Men då sprang Edvin sin väg. Den kostbara skära snäckan kunde han ändå inte lämna ut.

I nästa ögonblick hade emellertid fastern fått fatt på honom och bänt upp hans lilla näfve, så att skatten kom till synes.

— Å, snälla, söta, rara faster, låt mig få ha den kvar, — bad Edvin. — Den är så vacker. Den är så dyr. Om man säljer den till riksmuseum får man tio kronor för den. Å, söta, snälla, rara faster....!

— Nej, — sade fröken Adele med ett bestämdt tonfall. — Ni ska lära er till en annan gång att inte gå och förstöra era kläder.

Hon grep föremålet för Edvins dyrkan, och som en raket flög den skära, oförlikneliga snäckan upp i luften, gjorde en stor båge och föll ned långt ut i sjön.

Edvin och Andrea snyftade öfverljudt. Och det lät så hjärtskärande att revisorn inte kunde stanna och höra på utan giek direkt hem. Hur godt tillfälle han än nu hade att träffa Adele, så lät han det gå sig ur händerna.

Och när han åter satt hemma hos sig och Malin kom springande, tog han henne i knäet och kysste henne på ögon och mun.

Han var lycklig. Han var tacksam. Han tyckte att de båda varit i en stor fara men blifvit räddade i sista minuten.

Hvem är er Bagare?

Om ni beordrar någon af våra vagnar hem till er, kan ni vara förvissad om att erhålla ett rent, hälsosamt och aptitligt bröd. Ty ni vet det är

BOYD'S BRÖD

både beträffande brukning och bakning.

BAGERI:

Telef. Sherbrooke 680.
Hörnet af Spence och Portage.

Det är en allvarlig sak, då influensan öfvergår till luftrörskatarr. Detta kan förhindras genom att använda Chamberlain's Cough Remedy, hvilket icke blott botar influensa, utan äfven motverkar all början till katarr. Säljes öfverallt hos handlandena.